

Cridar

El verb *cridar* té, com molts altres verbs del vocabulari bàsic, diversos significats. N'hi ha dos de principals, però, d'aquests significats, que importa de posar en relleu: "fer crits", que és el que té també aquest verb en les altres llengües que el posseeixen, com el castellà i el francès, i "invitar (algú) a venir, especialment pronunciant el seu nom", significat que en aquestes altres llengües és expressat, respectivament, pels verbs "llamar" i "appeler". Amb el primer d'aquests dos significats, *cridar* és sempre un verb intransitiu, i amb el segon, naturalment, no pot ésser sinó transitiu. Per tant, el fet de cridar algú, de cridar-lo, no constitueix mai un acte de descortesia, ni una manifestació d'enuig o d'ira no continguda, sinó, simplement, una invitació (o una ordre) perquè vingui, o, encara, una manera d'atreure la seva atenció, potser amb l'única intenció de saludar-lo de lluny estant.

Tanmateix, el fet que en castellà s'usi aquest verb (amb la seva forma "gritar", és clar) exclusivament amb el significat "fer crits" i, encara, sovint com a verb transitiu, amb un complement directe referit a una persona, no deixa, d'una banda, de crear una certa incomoditat en l'ús transitiu de *cridar*, i, de l'altra, de fer que s'usi també entre nosaltres aquest verb, transitivament amb el significat "fer crits", cosa que constitueix, per tant, un castellanisme. Dit altrament, frases com *Per què m'ha cridat?* o *Diu que l'han cridat* són algunes vegades, sense raó, mal interpretades per algú. I hi ha qui, influït pel castellà, diu *A mi no em crida*, volent dir *A mi no m'escriu* o *A mi no m'alci la veu*.

El verb *cridar*, significat "fer crits, alçar la veu", no s'hauria d'usar sinó com un verb intransitiu. La llengua ja ens ha proveït d'un verb transitiu, amb el significat "fer crits", de la mateixa família que *cridar*, que és, com hem vist, *escriu*: *El van escriure sense raó*. Adreçant-nos directament a algú, però, fariem servir més aviat el verb *cridar*, intransitivament: *Faci el favor de no cridar*, *Aquí no crida!* *No m'agrada que cridin*.

Cal recordar, d'altra banda, l'ús de verbs com *trucar* i *demanar* usats, en certs casos, en lloc de *cridar*, com a equivalents de "llamar" o "appeler". El primer en frases com *trucar a la porta* i, modernament, *trucar per telèfon*, i el segon, en les utilitzades per un intermediari: *Et demanen per telèfon*.